

[Hans Thyge Jacobsen.]

Indsats i det private Velgørenhedsarbejde, vilde overfor de arbejdsløse tilkendegive, at han paa den ene Side havde taget Initiativet til denne private Indsamling og paa den anden Side havde taget Initiativet til en Lovgivning til Imødekommelse af deres Nød. Herved fik dette Lovforslag straks i Starten et Præg af at være Velgørenhed. Og nu har jeg gentagne Gange her i dette høje Ting givet Udtryk for, at det er mig ganske umuligt at opfatte min Tilstedeværelse her som Tilstedeværelse i en Velgørenhedskomite, og jeg troede ærlig talt, at den højtærede Socialminister og jeg gennem de Bemærkninger, vi udvekslede under Finanslovbehandlingen om dette Emne, var blevet enige. Det er derfor med den største Beklagelse, jeg ser, at den højtærede Socialminister ikke her har forstaaet eller i hvert Fald ikke været i Stand til at gennemføre den skarpe Sondring mellem, hvad vi foretager os udenfor denne Sal som private, der giver af vor egen private Lomme, og hvad vi foretager os her i denne Sal som Folk, der har faaet Mandat til at raade over andres Penge. Jeg tror, at for hele vor Sociallovgivning og for dens Trivsel — den, som jeg ønsker — vil det være af afgørende Betydning, om vi hele Tiden er klare over, at hvad vi her foretager os, ikke kan begrundes ud fra de personlige Motiver, det kan ikke kaldes for Velgørenhedsarbejde, og vi kan slet ikke føre Diskussionen paa dette Grundlag, den maa føres paa et rationelt Grundlag, vore Motiver maa hentes ud fra den Samfundstilstand, som er vor, og de Samfundsforhold, som vi bliver stillet Ansigt til Ansigt med.

Men saa er der en Ting, som bedrøver mig. Det forekommer mig, at hvad der sker her paa den danske Rigsdag, naar dette Lovforslag efter alt at dømme ikke bliver vedtaget, er, naar vi skræller alle Diskussionerne bort, simpelt hen dette, at den danske Rigsdag overfor de arbejdsløse afgiver det Svar: den danske Rigsdag er ganske impotent, naar det drejer sig om at skaffe Arbejde og Beskæftigelse til de Mennesker, som paa Grund af Tidens Forhold er ude i Beskæftigelsesløshed. Svaret lyder jo saadan: vi kan ikke skaffe jer Arbejde; det store Venstreparti har den Teori, at en Tilpasningspolitik er det, som skal lede os frem til den forøgede Beskæftigelse, men imod denne Teori stiller sig det store Socialdemokrati, og Teoriens Udførelse i Praxis er haabløs; heroverfor staaer det store Socialdemokrati og erklærer, at deres Teori er den, at Indførelse af den socialistiske Stat

er det, som skal til, for at der kan skaffes Beskæftigelse.

Jeg kom forleden Dag, da den højtærede Statsminister kom ind paa dette, til at tænke paa, hvordan Tiderne dog forandrer sig. Da jeg var ganske ung Student, var det meget moderne, at man fra socialdemokratisk Side rasede imod Præsterne, fordi de ikke havde andet at byde de fattige end en Veksel paa Evigheden; og der var ikke saa ringe Sandhed i denne Anklage, det er givet, at der i vort Land gennem lange Tider var Præster, som ikke forstod andet af, hvad der foregik, end at de gav saadanne Veksler paa Evigheden. Nu ligger Landet saaledes, at det er denne Veksel, der udstedes af den højtærede Statsminister. Den er ikke paa Evigheden, men den er paa en Fremtid, der ligger omtrent lige saa langt ude som Evigheden, en Fremtid, der er endnu mere usikker end Evigheden, en Fremtid, om hvilken den højtærede Statsminister ikke aner det bitreste.

Se, det er det Svar, som den højtærede Statsminister, Chefen for vort Lands Regering, giver overfor Kravet om Beskæftigelse: den socialistiske Stat! Den Veksel kan de jo saa stikke i Lommen, de arbejdsløse, men der er ingen Steder, hvor de kan faa den indfriet, den er akkurat lige saa ugyldig og værdiløs som de Veksler, visse Præster i sin Tid udstedte.

Og saa siger den danske Rigsdag yderligere til de arbejdsløse: ja, saa er der det lille konservative Parti, de har nogle Teorier om, at hvis vi kom ind paa en mere aktiv Handelspolitik, vilde dette føre til øget Beskæftigelse, men det er det nu ganske umuligt at tænke paa, for det vender alle andre tre Partier sig imod med Voldsomhed, og naar vi kommer til at tale om dette, sker der ikke andet, end at der opstaaer en vældig Diskussion om, hvad der skete i 1926 og 1927, saaledes som vi for et Øjeblik siden hørte det paa ny genopfrisket af forskellige ærede Medlemmer.

Altsaa kære arbejdsløse, siger den danske Rigsdag i Virkeligheden, vi staaer her hver med sine Teorier, og vi tror klippefast paa dem hver for sig, men vi hindrer ogsaa gensidig hverandre i at faa en eneste af disse Teorier prøvet eller ført ud i Praxis, og altsaa, altsaa: Understøttelse! De raaber om Arbejde derude paa Gaderne, og jeg har ikke nogen som helst Grund til at betvivle, at dette Raab er ærligt. Tværtimod, efter hvad jeg kender til de unge arbejdsløse, tør jeg trostigt sige, at det ikke er Almissesøgere, men det er Folk, som brænder af Begærlighed efter at komme i Arbejde. De Undtagelser,